

Девојка од мал град

Лиса Клејлас

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Sugar daddy

© Lisa Kleypas, 2007

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2020

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Шутиноска

Лектор Марија Иванова

Уредник Деана Здравева

Компјутерска обработка Диме Спасев

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Печатница Графостил, Скопје - 2020

Тираж 1200 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Девојка од мал град

Лиса Клејпас

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

1

Кога имав четири години, татко ми почина во несреќа на нафтена платформа. Татко ми не ни работеше со екипата за вадење нафта. Тој беше деловен човек кој носеше костим и вратоврска кога одеше да врши инспекција на производството и нафтените платформи. Но еден ден згазнал на отвор во подот на платформата пред да биде завршено поставувањето. Паднал од висина на 18 метри до долната платформа и умрел на лице место. Вратот му бил скршен.

Ми беше потребно долго време за да сфатам дека татко ми нема да се врати. Со месеци го чекав, седејќи на предниот прозорец во нашата куќа во Кети, западно од Хјустон. Некои денови седев на крајот од патеката пред куќата и го гледав секој автомобил што поминуваше. Без оглед на тоа колку пати мајка ми ќе ми речеше да престанам да го чекам, не можев да се откажам. Изгледа мислев дека силата на мојата желба ќе биде доволна да го врати.

Имам само неколку спомени од татко ми, подобро речено впечатоци. Сигурно ме носел на рамена еднаш или двапати - се сеќавам на неговите цврсти гради под моите нозе, нишањето на моето тело високо во воздухот, заштитена од силниот притисок на неговите прсти околу моите глуждови. И грубите движења на неговата коса во моите дланки, сјајна црна коса потстрижена во степени. Речиси можам да го слушнам неговиот глас како ја пее „Arriba del Cielo,“ мексиканска приспивна песна од која секогаш сонував слатки сништа.

На мојата наткасна има врамена фотографија од татко ми, единствената што ја имам. Носи каубојска кошула, фармерки со испеглани предни рабови, кожен каиш со шари и сребрена, тиркизна тока во големина на чинија за појадок. Мала насмевка му го краси едниот крај на устата, а дупчето ја истакнува мазната кожа од неговиот мургав образ. Од тоа што го имав слушнато, тој бил паметен човек, романтичар, вреден работник со многу големи амбиции. Верувам дека ќе имаше големи успеси во животот ако имаше среќа да поживее повеќе години. Многу малку работи знам за татко ми, но сигурна сум дека ме сакал. Можам да го почувствувам тоа дури и во избледнетите спомени.

Мајка ми никогаш не најде друг маж што ќе го замени татко ми. Или можеби поточно е да речам дека најде многу мажи за да го заменат, но речиси никој од нив не остана долго. Таа беше прекрасна жена, иако не беше среќна. Никогаш немаше проблем да ги привлече мажите, но да задржи некој, беше сосема друга работа. Додека наполнив 13 години, мајка ми имаше сменето толку многу момчиња што не можев да ги запаметам сите. На некој начин ми олесна кога најде еден за кој одлучи дека може да го задржи некое време.

Се согласија да живеат заедно, во Велком, градот во источниот дел на Тексас, недалеку од местото каде што пораснав. Испадна дека Велком беше местото каде што изгубив, но и добив сè. Велком беше местото каде што мојот живот беше воден од една патека до друга, праќајќи ме на места каде што мислев дека никогаш нема да отидам.

Во мојот прв ден во автокампот, заскитав по еден ќор-сокак кој минуваше низ редици приколки наредени како типки од пијано. Кампот беше правлива мрежа од ќор-сокаци, со новоизградена кружна структура околу левата страна. Секој дом беше поставен на сопствена бетонска подлога, обложен со раб направен од алуминиум или дрвена мрежеста конструкција. Пред неколку приколки имаше дворчиња, во некои имаше

индиски јоргован со цветови во светло кафена боја и кора испукана од жештината.

Доцното попладневно сонце беше тркалезно и бело како хартиена чинија закована за небото. Се чинеше дека топлината подеднакво доаѓаше и од долу како и од горе, испарувајќи во видливи бранови од испуканата земја. Времето бавно минуваше во Велком, каде што луѓето сметаа дека сè што треба да се направи набрзина не вреди да биде направено. Кучињата и мачките го поминуваа поголемиот дел од денот спиејќи во топлите сенки, будејќи се само за да лижнат по некоја капка млака вода од резервоарите на камперите. Дури и мувите бавно летаа.

Ковертот во кој беше ставен чекот шушкаше во џебот на моите пресечени фармерки. Мајка ми ми рече да му го однесам на управникот на ранчот Син Лупин, господин Луис Седлек, кој живееше во куќата од црвени цигли во близина на влезот на кампот.

Имав чувство како стапалата да ми се варат во патиките додека се влечкав по скршените рабови на асфалтот. Видов две повозрасни момчиња кои стојеа со една тинејџерка, телата им беа опуштени, а рацете омлитавени. Девојчето имаше долго, русо опавче и шишки испрскани со спреј кои ѝ го покриваа челото. Нејзиниот темен тен доаѓаше до израз под кратките шорцеви и малечкиот виолетов горен дел од бикини, што објаснуваше зошто момчињата беа толку внесени во разговорот со неа.

Едно од момчињата беше облечено во шорцеви и маица на прерамки, додека другото, црнокосото, носеше излитени фармерки Вранглер и калливи каубојски чизми. Стоеше потпирајќи се на едната нога, едниот палец ставен во џебот од фармерките, а со слободната рака гестукираше додека зборуваше. Имаше нешто впечатливо во неговата тенка, коскеста фигура и грубиот раб на неговиот профил. Неговата виталност беше речиси нескладна во околината поспана од жештината.

Иако Тексашаните од сите возрасти се природно дружељубиви и без колебање им довикуваат на непознати, беше очигледно дека незабележано ќе поминев покрај триото. А тоа воопшто не ми пречеше.

Но додека тивко чекорев по другата страна на патот, се штрекнав од експлозијата од врева и движење. Кога се свртив назад, бев нападната од два бесни питбула. Лаеја, ‘ржеа и ги ширеа усните откривајќи ги жолтите остри заби. Никогаш не ми било страв од кучиња, но тие две очигледно беа спремни да убијат некого.

Ме обзедоа инстинктите и се свртив да бегам. Излижаните ѓонови од моите стари патики ми се лизнаа на раштрканите камчиња, стапалата ми се кренаа од тлото и се најдов на земја со дланките и колената. Вреснав и ја покрив главата со рацете, очекувајќи да бидам растргната на парчиња. Но и покрај шуштењето на напливот крв во моите уши, успеав да го слушнам звукот на гневниот глас и наместо загриз на заби врз мојата кожа, почувствував стисок на силни дланки.

Вреснав кога се свртив за да погледнам во лицето на темнокосото момче. Брзо и испитувачки ме погледна и повторно се сврти за да продолжи да им вика на питбулите. Кучињата беа повлечени за неколку метри, а нивното лаење почна да бледнее сè додека не се претвори во злобно ‘ржење.

„Бегajte, по ѓаволите“, им викна момчето. „Одете си дома и престанете да ги плашите луѓето, ѓубриња...“ Не ја доврши реченицата и набрзина ме погледна.

Питбулите се стишија и почнаа полека да се повлекуваат наназад со изненадувачка промена на расположението, а розовите јазици им висеа како полу свиени ленти од балони.

Мојот спасител ги гледаше со гадење и му рече на момчето со маицата. „Пит, врати ги кучињата кај госпоѓа Марва.“

„Сами ќе си се вратат дома“, се побуни момчето, не сакајќи да ја напушти девојката со бикините.

„Врати ги назад“, се слушна авторитативниот одговор, „и кажи ѝ на Марва да не ја остава отворена проклетата порта“.

Додека зборуваа, јас си ги погледнав колената и видов дека ми тече крв и дека ми беа покриени со прашина од чакалот. Мојот пад во бездната на срамот беше комплетен кога шокот полека исчезна, а јас почнав да плачам. Колку посилено голтав и покрај грутката во грлото, толку полошо стануваше. Солзите ми се лееја под моите големи очила со пластични рамки.

„Аман...“ го слушнав мрморењето на момчето со маицата на прерамки.

Со тешка воздишка отиде до кучињата и ги фати за синцирите. „Ајде, бељации едни“. Доброволно отидоа со него, паметно потрчувајќи од двете страни како да беа на аудиција за државната изложба за кучиња.

Вниманието на темнокосото момче повторно се насочи кон мене, а гласот му стана нежен. „Смири се... добро си. Нема потреба да плачеш, душо.“ Извади црвено марамче од задниот џеб и почна да ми го брише лицето. Умешно ми ги избриша очите и носот и ми рече да дувнам. Марамчето имаше остар мирис на машка пот кога цврсто се залепи за мојот нос. Во тоа време, мажите од сите возрасти чуваа црвени марамчиња во задните џебови од нивните фармерки. Имав видено како марамчињата се користат како сито, филтер за кафе, маска за прашина, а еднаш и како импровизирана бешешка пелена.

„Никогаш немој така да бегаш од кучиња“. Момчето го пикна марамчето во задниот џеб. „Колку и да ти е страв. Само гледај настрана и полека замини си, ме разбираш? И викни ‘не’ гласно и сигурно.“

Шмркнав и кимнав со главата, зјапајќи во неговото засенето лице. На неговата широка уста се појави насмевка која ми предизвика трепет во длабочината на стомакот и ме натера да ги свиткам прстите во патиките.

Малку фалеше да биде пример за вистинска машка убавина. Цртите му беа премногу груби и изразени, а коската на носот му беше малку искривена бидејќи некогаш му бил скршен. Насмевката бавно му се појавуваше на усните, имаше светло сини очи кои изгледаа уште посветло во контраст со неговата исончана кожа и бушавата темно кафена коса сјајна како крзно од визон.

„Не треба да се плашиш од оние кучиња“, рече тој. „Злобни се, но колку што знам, не каснале никого. Ајде, фати ме за рака“.

Кога ме повлече и ме исправи на нозе, се чувствував како колената да ми се запалени. Бев толку обземена од дивеењето на моето срце што речиси не ја чувствував болката. Стисокот на неговата рака беше цврст околу мојата, неговите прсти беа суви и топли.

„Каде живееш?“ ме праша момчето. „Да не се вселував во новата приколка?“

„А-ха“. Ја избришав заскитаната солза од мојата брада.

„Харди...“ Гласот на русокосото девојче беше сладок и додворувачки. „Сè е во ред со неа сега. Дојди да ме испратиш. Сакам да ти покажам нешто во мојата соба.“

Харди. Значи, така се вика. Продолжи да гледа во мене, а потоа неговиот жив поглед се насочи кон земјата. Добро беше што девојчето не можеше да ја види циничната насмевка скриена во краевите на неговите усни. Се чинеше дека многу добро знаеше што сакаше да му покаже.

„Не можам“, весело рече. „Морам да се погрижам за малечкава“.

Незадоволството што го почувствував бидејќи ме нарече малечка, веднаш беше заменето со триумфот што бев избрана наместо русокосото девојче. Иако не можев да сфатам зошто не ја искористи шансата да замине со неа.

Не бев убаво дете, ниту бев некоја на која луѓето ѝ обрнуваа големо внимание. Од мојот татко Мексиканец ја имав наследено темната коса, густите веѓи и устата за која мислев дека е двапати поголема отколку што треба да биде. Од мајка ми ја имав наследено тенката градба и светлите очи, но не беа морско-зелени како нејзините, туку зелено-кафени. Честопати копнеев да ги имам светлата кожа и русата коса на мајка ми, но темниот тен на татко ми победи.

Не ми помагаше фактот што бев срамежлива и носев очила. Никогаш не бев личност што се истакнува во толпата. Сакав да останувам во кош. А најсреќна бев кога ќе останев сама да читам. Тоа и добрите оценки на училиште ја уништија секоја шанса да бидам популарна меѓу соучениците. Па, неизбежен беше заклучокот дека момчињата како Харди никогаш нема да ме забележат.

„Ајде“, викна тој водејќи ме до една жолтеникава мала камп-приколка со бетонски скали на задниот дел. Благото перчење влеваше живост во одот на Харди, давајќи му самоувереност на агресивно куче.

Внимателно го следев, прашувајќи се колку ќе биде лута мајка ми ако дознае дека сум заскитала со непознато момче. „Твоја е?“ прашав, а стапалата ми тонеа во сувата жолтеникава трева додека се упатувавме кон приколката.

Харди одговори погледнувајќи преку рамото. „Живеам овде со мајка ми, двајцата браќа и една сестра“.

„Тоа се многу луѓе за мала приколка“, реков јас.

„Да, многу се. Морам наскоро да се отселама - овде нема место за мене. Мајка ми вели дека толку брзо растам што ќе ги пукнам сидовите од приколката“.

Сознанието дека ова суштество треба уште да расте беше речиси вознемирувачко. „Колку планираш да пораснеш?“ го прашав.

Тој се поднасмеа и отиде до чепот прицврстен на едно сиво, правливо градинарско црево. Го пушти со

неколку вешти вртења и водата почна да тече, а тој отиде да го побара крајот од цревото. „Не знам. Веќе сум повисок од повеќето мои врсници. Седни на последната скала и исправи ги нозете“.

Го послушав и погледнав надолу кон моите ковчести листови. Кожата ми беше покриена со темни детски влакненца.

Неколкупати експериментирав со бричење на нозете, но сè уште не ми стана вообичаена рутина. Не можев да не ги споредам со мазните, исончани нозе на русокосата девојка и се почувствував засрамено.

Приближувајќи ми се со цревото, Харди клекна и ме предупреди. „Ова веројатно малку ќе те пече, Либерти“.

„Не е страшно. Јас...“ застанав, очите ми се ококорија од вчудовиденост. „Од каде ми го знаеш името?“

На едниот крај од устата му се прикраде насмевка. „Напишано е на задниот дел од твојот каиш“.

Каишите со имиња беа популарни таа година. Ја молев мајка ми да ми нарача еден. Избравме каиш во бледо розова боја, а моето име беше втиснато со црвени букви.

Остро вдишав кога Харди почна да ми ги плакне колената со млазот млака вода, миејќи ја крвта и калта. Болеше повеќе отколку што очекував, особено кога со палецот помина врз неколку тврдоглави камчиња за да ги одлепи од мојата отечена кожа.

Испушти смирувачки звук кога затреперив и почна да ми зборува за да ми го одвлече вниманието. „Колку години имаш? Дванаесет?“

„Четиринаесет и три четвртини“.

Неговите сини очи блеснаа. „Ми изгледаш помала“.

„Не сум“, луто одговорив. „Оваа година сум втора средно. Колку години имаш ти?“

„Седумнаесет и две петтини“.

Се вкочанив од неговото нежно мајтапење, но кога го погледнав в очи, забележав искра на шеговитост. Никогаш немав почувствувано толку силна привлечност кон друг човек. Топлината и љубопитноста се мешаа создавајќи неизговорено прашање во воздухот.

Тоа се случува неколкупати во животот. Запознаваш човек и свесен си дека мораш да дознаеш сè за него.

„Колку браќа и сестри имаш?“ праша тој.

„Немам. Живеам со мајка ми и нејзиното момче“.

„Утре ако можам, ќе ја донесам сестра ми Хана да се запознаете. Може да те запознае со некои од децата од околинава и да ти ги покаже тие од кои треба да се држиш понастрана.“ Харди ја тргна водата од моите влажни колена, кои сега беа розови и чисти.

„А девојката со која пред малку зборувавше? Треба да се држам понастрана од неа?“

Се насмевна. „Таа е Темрин. Да, држи се понастрана од неа. Не ги сака многу другите девојки“. Отиде да ја затвори водата, се врати и застапа над мене кога седнав на прагот. Темно кафената коса му паѓаше на челото. Посакав да му ја тргнам настрана. Посакав да го допрам, не со сензуалност, туку со љубопитност.

„Ќе си одиш дома сега? праша Харди и ја пушти раката кон мојата. Дланките ни се допреа. Ме повлече за да се исправам и се осигури дека стабилно стојам пред да ме пушти.

„Уште не. Треба да му однесам чек на господин Седлек“. Го допрев задниот џеб за да проверам дали сè уште е тука.

Кога го слушна името, му се појави брчка меѓу правите, темни веѓи. „Ќе дојдам со тебе“.

„Не мораш“, реков јас иако почувствував наплив на срамежливо задоволство од неговата понуда.

„Да, морам. Мајка ти треба да знае дека не треба сама да те праќа на рецепција“.

„Не разбирам“.

„Ќе разбереш откако ќе го запознаеш“. Харди ми ги фати рамената и отсечно рече, „Ако некогаш треба да го посетиш Луис Седлек, прво дојди кај мене“.

Од стисокот на неговите дланки ми затрепери целото тело. Гласот ми звучеше безживотно кога реков, „Не сакам да ти правам проблеми“.

„Нема никаков проблем“. Малку подолго се загледа во мене и се врати наназад за половина чекор.

„Многу љубезно од твоја страна“, реков.

„Никако“. Ја заниша главата и со насмевка одговори, „Не сум љубезен, но со питбулите на госпоѓа Марва и Седлек, некој мора да внимава на тебе“.

Чекоревме по главниот пат, а Харди ги кратеше долгите чекори за да биде во ритам со моите. Кога одот на нашите стапала совршено се усогласи, почувствував големо задоволство. Можев вечно да чекорам покрај него. Само неколкупати во мојот живот во потполност сум доживеала еден момент, без притајувањето на осаменоста.

Кога проговорив, гласот ми звучеше малаксано во сопствените уши, како да сум лежела во бујна трева под сенката на некое дрво. „Зошто велиш дека не си љубезен?“

Се насмеа тивко со доза на каење. „Бидејќи сум непокајан грешник“.

„И јас сум“. Тоа не беше вистина, се разбира, но ако момчето беше непокајан грешник, и јас сакав да бидам.

„Не, не си“, рече тој со мрзелива сигурност.

„Од каде знаеш кога не ме познаваш?“

„Можам да претпоставам само гледајќи те“.

Притаено го погледнав. Паднав во искушение да го прашам што друго може да прочита од мојот изглед, но се плашев дека веќе знаев. Разбушавеното и заплеткано коњско опавче, скромната должина на пресечените фармерки, големите очила и неискубаните веѓи... тоа

не се вклопуваше баш со најлудите фантазии на едно момче. Одлучив да ја променам темата. „Господин Седлек е злобен?“ прашав. „Затоа не треба сама да одам кај него?“

„Го наследи автокампот од неговите родители пред околу пет години и оттогаш ја малтретира секоја жена што ќе наиде на него. Се обиде и со мајка ми еднаш или двапати, но престана кога му реков дека ако се обиде уште еднаш, ќе го претворам во флека на земјата од овде до Шугар Ленд“.

Ниту за момент не се посомневав во тоа. И покрај младоста, Харди беше доволно крупен да нанесе голема штета некому.

Стигнавме до ранчерската куќа од црвени цигли вкопана во рамната јалова земја како крлеж. Голем црно-бел знак на кој пишуваше РАНЧ СИН ЛУПИН - ПОДВИЖНИ КУКИ беше закачен од страната на куќата која беше најблиску до главниот пат, со китки од избледени, пластични сини лупини прицврстени во кошевите. Веднаш зад знакот имаше низа розови градинарски фалминга со дупки од куршуми прецизно наредени долж патот.

Подоцна дознав дека некои жители од автокампот, вклучувајќи го господин Седлек, имале навика да го посетуваат полето на соседот за да вежбаат пукање. Пукале во низа пластични фламинга кои се нишале и се враќале нанапред секогаш кога ќе биле застрелани. Кога фламингото ќе било преполно со дупки и повеќе не можело да се користи, стратешки било сместувано на предниот влез од автокампот како реклама за вештините за пукање на жителите.

Знак со натпис ОТВОРЕНО висеше на страничното прозорче покрај влезната врата. Чувствувајќи се сигурно покрај цврстото присуство на Харди, отидов до влезната врата, срамежливо тропнав и ја отворив.

Хигиеничарката со латино потекло беше зафатена со бришење на влезот. Од касетофонот во кошот ечеше веселиот полка ритам на „техано“ музиката.

Погледнувајќи нанапред, девојката набрзина прозборе на шпански. „Cuidado, el piso es mojado“.

Знаев само неколку шпански збора. Бидејќи немав претстава што рече, извинувачки ја занишав главата. Но Харди без двоумење одговори, „Gracias, tendremos cuidados“. Ја стави раката на средината од мојот грб. „Внимавај. Подот е влажен“.

„Зборуваш шпански?“ го прашав благо изненадена.

Неговите темни веѓи се кренаа. „Ти не?“

Збунето ја занишав главата. Отсекогаш сум се сра-мела што и покрај моето потекло, не го зборував ја-зикот на татко ми.

Висока и крупна фигура се појави на прагот од предната канцеларија. На прв поглед, Луис Седлек беше убав маж. Но тоа беше уништена убавина. Не-говото лице и тело го отсликуваа пропаѓањето од ре-довното препуштање на задоволствата. Пругастата каубојска кошула не му беше целосно пикната во пан-талоните во обид да го сокрие подуениот стомак. Иако ткаенината на панталоните изгледаше како евтин по-лиестер, чизмите му беа направени од змиска кожа во сина боја. Неговите еднакви и симетрични црти беа уништени од зацрвенетата надуеност на вратот и обра-зите.

Седлек се загледа во мене со вообичаен интерес, а на неговите усни почна да се појавува злобна насмевка. Прво му се обрати на Харди. „Која е црнава?“

Со аголот од окото ја видов хигиеничарката како се вкочани и прекина со чистење. Се чинеше дека до-волно често била изложена на зборот за да го знае не-говото значење.

Гледајќи ја моментната напнатост во вилицата на Харди и стегането на тупаницата, набрзина реков, „Господине Седлек, јас сум...“

„Не викај ја така“, рече Харди со глас од кој ми се на-костреша влакната на тилот.

Зјапаа еден во друг со очигледно непријателство, а нивните погледи се изедначија. Човек кој одамна го изгубил цутот на младоста и момче кое сè уште не влегло во него. Но воопшто не се сомневав како ќе заврши ако дојдеше до тепачка.

„Јас сум Либерти Џоунс“, реков обидувајќи се да ја ублажам ситуацијата. „Јас и мајка ми се вселуваме во новата приколка“. Го извадив ковертот од задниот џеб и му го подадов. „Ми рече да Ви го дадам ова“.

Седлек го зеде ковертот и го стави во џебот од кошулата, дозволувајќи му на неговиот поглед да ме измерка од глава до петици.

„Дијана Џоунс ти е мајка?“

„Да, господине“.

„Како е можно жена како неа да родила темнокожо девојче како тебе? Татко ти сигурно бил Мексиканец“.

„Да, господине“.

Презриво се насмевна и ја заниша главата. Уште една насмевка се појави на неговите усни. „Кажи ѝ на мајка ти следниот пат лично да го донесе чекот за кинријата. Речи ѝ дека сакам да разговарам со неа.“

„Добро“. Не можејќи да дочекам да си одам, ја повлеков цврстата рака на Харди. Упатувајќи му уште еден предупредувачки поглед на Луис Седлек, Харди тргна по мене кон вратата.

„Најдобро е да не се дружиш со бело ѓубре како Кејтс, девојче“, Седлек викна по нас. „Носат неволја. А Харди е најлош од сите“.

По нецела минута во негово присуство, се чувствував како да сум била натрупана со ѓубре до гуша. Запрепастено го погледнав Харди.

„Каков кретен“, реков.

„Може да се рече“.

„Има жена и деца?“

Харди ја заниша главата. „Колку што знам, двапати бил разведен. Некои жени во градот изгледа мислат

дека е добар улов. Не можеш да познаеш гледајќи го, но има пари“.

„Од кампот?“

„И тоа, но води и уште некој спореден бизнис“.

„Каков спореден бизнис?“

Иронично се насмеа. „Не сакаш да знаеш“.

Пешачевме до крстосницата на кампот и замислено молчевме.

Со приближувањето на вечерината, се појавија знаци на живот во кампот... доаѓаа автомобили, низ тенките сидови се слушаа гласови и звуци од телевизори, се чувствуваа мириси од храна. Белото сонце се одмораше на хоризонтот, распркувајќи бои сè додека небото не беше натолено во нијанси на виолетова, портокалова и темноцрвена.

„Оваа е?“ праша Харди, застанувајќи пред мојата бела приколка со едноставни алуминиумски панели.

Кимнав со главата уште пред да ја видам силуетата од профилот на мајка ми на прозорецот од кујничката. „Да, оваа е“, извикав со олеснување. „Ти благодарам“.

Додека стоев таму зјапајќи во него низ моите очила со кафени рамки, Харди ја испружи раката за да ми тргне прамен од косата што ми се отпуштил од опавчето. Закоравениот врв од неговиот прст нежно ме изгреба, како да ме скокотна јазик од мачка.

„Знаеш на што ми личиш?“ праша, испитувачки гледајќи ме. „На був-цуце“.

„Не постои такво нешто“, реков јас.

„Постои. Главно живеат на јужниот дел од Долината Рио Гранде. Но одвреме-навреме, бувот-цуце доаѓа ваму. Сум видел“. Со палецот и показалецот направи растојание од дванаесет сантиметри. „Отприлика олку се големи. Слатки, малечки птици“.

„Не сум малечка“, се побунив.

Харди се насмевна. Неговата сенка се надвисна над мене, попречувајќи ја светлината од зајдисонцето

од моите заслепени очи. Во мене имаше непозната возбуда. Сакав да згазнам подлабоко во сенката сè додека моето тело не застане до неговото, да ги почувствувам неговите раце околу мене. „Седлек беше во право“, рече.

„За што?“

„Јас сум неволја“.

Го знаев тоа. Моето немирно срце го знаеше тоа. Како и моите слаби колена, како и мојот стомак кој го реше од возбуда. „Сакам неволја“, успеав да речам. А неговата смеа одекна во воздухот.

Си замина елегантно чекорејќи со долгите нозе и темната осамена фигура. Помислив на силата на неговите раце кога ме крена од земјата. Го гледав додека не исчезна од видик, а грлото ми беше засипнато и лепливо како тукушто да сум голтнала полна лажичка топол мед.

Зајдисонцето заврши со долга пукнатина од светлина која го обрабуваше хоризонтот, како небото да беше голема врата, а Господ сиркаше за последен пат. Добра ноќ, Велком, си помислив и влегов во приколката.